

ciutat d'ideals

Sobre els dietaris

Andreu Loncà

Em dic que hi ha raríssimes vegades que el cor rutlla bé, que la circulació de paraules és alegre, dòcil i fàcil; que es pot modelar algun paràgraf amb consistència de carn, cosa que succeeix molt de tant en tant, però que quan es produeix et suscita una passió que t'encén un plaer intens. Ara, aquestes planes ben llaurades, només emergeix després de moltes hores de feina i tocat de la gràcia subtil d'una mica de cafè o un excitatori o altre. I, és clar, després d'haver dormit com un soc, sense urgències, llargament.

La inspiració deu ser aquella cosa magmàtica que va germinant fins que, meravellosament, fulla tímidament després de donar voltes en un temps que no és cronològic, sinó profund i diferent.

Després d'escriure centenars de fulls, que només l'orgull inútil de l'infant cregut i somiador que fóres t'impedeix de llençar al foc brillant del des-

deny, arriba un punt que et dius que potser és el moment d'escriure alguna obra que no sigui perfecta, però sigui.

Deu ser qüestió de confiança: sents que allò que escrius val alguna cosa quan t'hi llances del tot i veus que ets un mortal que escriu entre mortals diferents i altres que sents com germans bessons: altres homes i dones que escriuen sense haver de justificar-se massa.

I penses que, potser, que pels que venim d'una família i d'un poble àgraf, la pròpia justificació sigui no sols necessària sinó imprescindible.

La pregunta ronda com una mosca vironera: Qui ets tu que escrius? Qui ets tu que llegeixes? La resposta no arriba sinó per con-

trast: ets allò que no són els altres.

Les preguntes, en la tarda, prenen un aire marejador, insidiós. Tanco l'ordinador i, després de la tensió de l'escriu que no m'acaba de sortir del tot, penso que hi ha raríssimes vegades que el cor rutlla bé, que la circulació de paraules és alegre, convincent i fàcil i que es pot modelar algun paràgraf amb consistència de carn, cosa que succeeix molt de tant en tant, però que quan es produeix et suscita una passió que t'arbora.

“La inspiració deu ser aquella cosa magmàtica que va germinant fins que fulla després de donar unes voltes”